

§ 10. 1. Kontrolę obiektu budowlanego przeprowadza pracownik właściwego organu, dokonując odpowiedniego wpisu w dzienniku budowy (rozbiórki), w innych zaś wypadkach sporządzając z tej czynności odrębny protokół.

2. W razie stwierdzenia bezpośrednio grożącej szkody lub niebezpieczeństwa pracownik właściwego organu, przeprowadzający kontrolę wykonywania robót budowlanych lub utrzymania (eksploatacji) obiektu budowlanego, może wydawać doraźne polecenia zmierzające do usunięcia zagrożenia; w szczególności może wstrzymać roboty budowlane oraz wystąpić z wnioskiem o zawieszenie w czynnościach osoby odpowiedzialnej za ich prowadzenie — zawiadamiając o tym niezwłocznie właściwy organ.

§ 11. 1. Właściwy organ w wypadkach, o których mowa w art. 47, powołuje komisję w celu dokonania oględzin i ustalenia stanu technicznego obiektu.

2. W skład komisji wchodzi:

- 1) przedstawiciel właściwego organu jako przewodniczący,
- 2) przedstawiciele innych zainteresowanych organów,
- 3) w miarę potrzeby — odpowiedni rzeczoznawcy lub inne osoby posiadające przygotowanie zawodowe do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie.

3. O terminie oględzin zawiadamia się właściciela lub zarządcę obiektu budowlanego na 14 dni przed dniem tej czynności.

§ 12. W postępowaniu w sprawach katastrof budowlanych stosuje się przepisy rozporządzenia, z tym że zawiadomienie określone w § 62 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia przesyła się również Ministerstwu Rolnictwa.

§ 13. W sprawach związanych ze sprawowaniem nadzoru nad wykonywaniem samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie w specjalnościach techniczno-budowlanych: konstrukcyjno-inżynierskiej w zakresie budowli hydrotechnicznych oraz wodno-melioracyjnej stosuje się przepisy rozporządzenia, z tym że odpisy prawomocnych decyzji, o których mowa w § 69 ust. 1 rozporządzenia, przesyła się również Ministerstwu Rolnictwa.

§ 14. Przepisy § 5 ust. 3 i 4, § 26 ust. 2, § 27 ust. 3, § 28 ust. 5, § 29 ust. 2 i 5 pkt 3, § 30, § 33 ust. 3, § 35 ust. 2 i 3, § 36—39, § 40 ust. 4, § 41 ust. 3 i § 42 rozporządzenia stosuje się odpowiednio.

§ 15. Traci moc zarządzenie Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej i Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 31 grudnia 1962 r. w sprawie budowy, rozbiórki i utrzymania obiektów budowlanych budownictwa specjalnego w zakresie gospodarki wodnej oraz wykonywania nad tymi obiektami państwowego nadzoru budowlanego (Dz. Bud. z 1963 r. Nr 5, poz. 17 i z 1965 r. Nr 3, poz. 12).

§ 16. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1976 r.

Minister Rolnictwa: w z. E. Mazurkiewicz

149

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO I USŁUG

z dnia 31 lipca 1976 r.

w sprawie określenia niektórych elementów kalkulacji kosztów przy ustalaniu cen artykułów oraz usług (robót) przemysłowych wykonywanych przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej.

Na podstawie § 1 uchwały nr 122 Rady Ministrów z dnia 13 maja 1966 r. w sprawie zasad kalkulacji niektórych kosztów przy ustalaniu cen artykułów i usług wykonywanych przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Monitor Polski z 1966 r. Nr 26, poz. 132 i z 1969 r. Nr 10, poz. 94) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o wyrobach, należy przez to rozumieć:

- 1) artykuły wytwarzane przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej,
- 2) usługi (roboty) przemysłowe wykonywane przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej na zlecenie jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 2. Przy ustalaniu cen wyrobów przyjmuje się do kalkulacji kosztów stawki robocizny, narzut kosztów ogólnych i stawki zysku w wysokości określonej w wykazie, stanowiącym załącznik do zarządzenia, zwanym dalej „wykazem”, z uwzględnieniem przepisów § 3—5.

§ 3. 1. Określone w wykazie stawki zysku dla poszczególnych grup wyrobów są stawkami stałymi. Zysk oblicza się od łącznego kosztu wytwarzania.

2. Przy ustalaniu ceny wyrobu nowego, dotychczas nie produkowanego, a odznaczającego się wysokim stopniem nowoczesności, wyrobu przeznaczonego na eksport lub zastępującego produkt z importu, wyrobu mającego cechy produkcji artystycznej lub produkowanego w oparciu o wynalazek wytwórcy, określona w wykazie stawka zysku może być odpowiednio zwiększona przez dodanie do wyrażonej w procentach stawki zysku liczby o wartości od 3 do 5.

§ 4. Określone w wykazie stawki za roboczogodzinę są stawkami maksymalnymi i powinny być różnicowane w zależności od kwalifikacji niezbędnych do wykonania danego wyrobu oraz od istniejących na danym terenie warunków gospodarczych.

§ 5. Przy ustalaniu procentowej stawki narzutu kosztów ogólnych stosuje się stawkę odpowiadającą warun-

kom danego zakładu. W zakładzie o wysokim stopniu mechanizacji, stosującym skomplikowany proces technologiczny lub zatrudniającym większą liczbę pracowników, stawka może być ustalana w wysokości górnej granicy lub do niej zbliżonej, a w zakładzie o produkcji prostej, o dużym udziale pracy ręcznej i o niskim zatrudnieniu — w wysokości dolnej granicy lub do niej zbliżonej.

§ 6. Określone w wykazie stawki nie stanowią podstawy do składania wniosków o zmianę cen obowiązujących oraz uzgodnionych cen wyrobów nietypowych.

§ 7. Traci moc zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 26 lipca 1966 r. w sprawie określenia niektórych elementów kalkulacji kosztów przy ustalaniu cen artykułów oraz usług (robót) przemysłowych wykonywanych przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Monitor Polski z 1966 r. Nr 39, poz. 197 i z 1969 r. Nr 8, poz. 78).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego i Usług: J. Gawrysiak

Załącznik do zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług z dnia 31 lipca 1976 r. (poz. 149).

Wykaz grup wyrobów i stawek kalkulacyjnych

Lp.	Grupa wyrobów	Maksymalne stawki w złotych za roboczogodzinę przy wykonywaniu prac			Procentowe stawki zysku	Procentowe stawki narzutu na koszty ogólne w stosunku do kosztów robocizny
		precyzyjnych i skomplikowanych	średnio złożonych	prostych i pomocniczych		
1	Wyroby metalowe, maszyny i urządzenia	29	21	13	18	od 80 do 150
2	Wyroby precyzyjne, elektrotechniczne, elektroniczne i środki transportu	32	25	14	20	od 100 do 150
3	Wyroby z tworzyw sztucznych	22	17	13	16	od 120 do 160
4	Pozostałe wyroby chemiczne	24	18	12	15	od 100 do 250
5	Materiały budowlane	21	17	13	15	od 80 do 160
6	Wyroby szklarskie i z ceramiki szlachetnej	27	19	13	15	od 80 do 140
7	Meble stylowe, modelarstwo, rzeźbiarstwo, tokarstwo w drewnie i tapicerstwo	28	19	13	15	od 80 do 100
8	Pozostałe meble	22	17	13	15	od 80 do 100
9	Pozostałe wyroby drewniane	20	15	12	15	od 80 do 130
10	Wyroby papiernicze i introligatorskie	22	18	13	15	od 80 do 100
11	Wyroby włókiennicze i odzieżowe	23	17	13	15	od 80 do 140
12	Wyroby garbarskie	25	18	13	18	od 80 do 120
13	Pozostałe wyroby skórzanе	22	18	13	18	od 80 do 100
14	Wyroby piekarskie	21	15	13	—	—
15	Wyroby ciastkarskie	23	17	13	15	od 80 do 100
16	Pozostałe wyroby spożywcze	20	16	13	15	od 80 do 100
17	Pozostałe wyroby przemysłowe	23	18	13	15	od 80 do 100

150

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI MATERIAŁOWEJ

z dnia 4 sierpnia 1976 r.

w sprawie terminów ogrzewania obiektów budownictwa ogólnego.

Na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. z 1962 r. Nr 32, poz. 150, z 1971 r. Nr 12, poz. 115 i 117 i z 1976 r. Nr 12, poz. 71) oraz § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1976 r. w sprawie

określenia zadań wynikających z ustawy o gospodarce paliwowo-energetycznej, które przechodzą do zakresu działania Ministrów: Energetyki i Energii Atomowej, Górnictwa oraz Gospodarki Materiałowej (Dz. U. Nr 27, poz. 155) zarządza się, co następuje: